

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1942/2015
22.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари предлагача А.Д., С.Д. и Г.Д. из П., чији је пуномоћник Д.Д., адвокат из П., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Р4 И бр. 192/15 од 24.11.2015.године, у седници већа одржаној дана 22.04.2016.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача А.Д., С.Д. и Г.Д. из П. и потврђује решење Вишег суда у Ужицу Р4 И бр. 192/15 од 24.11.2015.године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Ужицу Р4 И бр. 192/15 од 24.11.2015.године,, ставом првим изреке одбијен је као неоснован захтев предлагача А.Д., С.Д. и Г.Д. из П., којим су захтевале да суд утврди да је извршном поступку који се води пред Основним судом у Прибоју И бр. 108/2014 повређено њихово право на суђење у разумном року, затим да им се утврди право на накнаду нематеријалне штете у износу од по 10.000,00 динара који би се исплатио на терет буџета Републике Србије и да се Основном суду у Прибоју наложи да предузме све мере како би се поступак у предмету И бр. 108/2014 окончао у најкраћем року. Ставом другим изреке одлучено је да предлагачи сnose трошкове подношења овог захтева.

Против наведеног решења предлагачи су преко свог пуномоћника благовремено изјавили жалбу из свих разлога предвиђених законом.

Одлучујући о жалби на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08 .... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. а у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 52/82 ... „Службени гласник РС“ бр. 46/95 ... 55/14), на чију примену упућује члан 8в. Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни касациони суд као другостепени у овом поступку пази по службеној дужности, нити се жалбом предлагача указује на друге повреде поступка које би биле битне.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагачи су у својству извршних поверилаца поднели предлог за извршење Основном суду у Прибоју дана 12.05.2014.године, против извршног дужника Б.Ц. из П. ради извршења решења Основног суда у Прибоју Пбр. 2251/11 од 28.02.2014.године. Решењем о извршењу Основног суда у Прибоју И бр. 108/14 од 26.05.2014.године усвојено је предложено извршење и одмерени трошкови извршног поступка повериоцима у износу од 30.734,00 динара. Утврђено је и то да су извршни повериоци у наведеном извршном поступку дана 02.02.2015.године подносили захтев за заштиту права на суђење у разумном року у наведеном предмету са идентичним захтевом као у текућем ванпарничном поступку, решењем Вишег суда у Ужицу Р4 И бр. 80/15 од 02.03.2015.године, а које је потврђено решењем Врховног касационог суда Рж 408/2015 од 01.04.2015.године, тако што је одбијен захтев предлагача као неоснован. Даном 12.11.2015.године, суд је донео закључак којим је извршним повериоцима доставио записник са изјавом о имовини извршног дужника, с позивом да у року од 5 радних дана предложи средства и предмет извршења без доказа о уручењу наведеног закључка предлагачима. Предлагачи су захтев за заштиту права на суђење у разумном року као и право за исплату накнаде због повреде тог права поднели даном 06.11.2015.године.

Првостепени суд такав захтев одбија, налазећи да је од покретања извршног поступка даном 12.05.2014.године до подношења захтева за заштиту права на суђење у разумном року даном 06.11.2015.године прошло 18. месеци.

Имајући у виду све околности овог случаја (дужину трајања поступка, сложеност предмета, поступања суда и значај предмета за подносиоца) по оцени Врховног касационог суда првостепени суд је правилно закључио да је извршни суд преузео све законом прописане радње у роковима прописаним законом о извршењу и обезбеђењу и да није било поступања суда у неразумним роковима, а што је утврђено и правноснажним решењем тога суда Р4 И 80/15 од 02.03.2015.године, који је био поднет од стране предлагача ради заштите права у истом извршном поступку као и предметни захтев. Суд је предузео све мере како би се спровело предметно извршење, прибавио је од извршног дужника изјаву о имовини из које произилази да извршни дужник не располаже никаквом имовином, а извршним повериоцима сада је остављено да предложи предмет и средство спровођења извршења. С обзиром на дужину трајања поступка (од покретања извршног поступка до подношења другог предлога за заштиту права 06.11.2015.године прошло је 18 месеци) и на радње које је суд предузимао, правилно је првостепени суд закључио да у овом случају право предлагача на заштиту предлага на суђење у разумном року, није повређено, и да им не припада право на накнаду због повреде тог права, у смислу члана 8а, 8б и 8в Закона о

уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08 ... 101/13) и правилно исти одбио као неоснован.

Са изложеног, а на основу члана 401. став 1. тачка 2. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија,
Бисерка Живановић,с.р.**